

FREIDA McFADDEN

NOITA

Suomentanut Jussi Tuomas Kivi

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos
The Witch

© 2026 Freida McFadden
Published by agreement with Licht & Burr Literary Agency,
Denmark on behalf of Jane Rotrosen Agency, LLC.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-54693-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Isoäiti Ednalle ja isoäiti Louiselle

PROLOGI

1692

CAROLINE

Olen aina tiennyt kuolevani nuorena.

Muorini menehtyi synnytystuskiin. Hän oli kokenut useita keskenmenoja, ja oli riemuissaan voidessaan vihdoinkin suoda isäl-
leni perillisen. Synnytys kesti kolme päivää, mutta kun hän oli
saattanut maailmaan pienen tyttövauvan, lakanat olivat läpimärät
hänen verestään. Hän oli vain kahdenkymmenen.

Minut uskottiin muorini vanhemman sisaren huostaan. Pru-
dence oli roteva nainen, joka ei ollut aviossa. Muistelen häntä läm-
möllä, mutta kun olin seitsemänvuotias, hän sairastui pitkittynee-
seen kuumetautiin, ja viidentenä päivänä hän lakkasi hengittä-
mästä. Hän oli kahdenkymmenenyhdeksän.

Siihen mennessä olin jo niin vanha, että osasin huolehtia itses-
täni ja auttaa talon askareissa. Taattoni huolehti siitä, että minul-
la oli tarpeeksi maissijauhoja, vehnäjäuhoja ja katto pään päällä,
ja myöhemmin hän järjesti minut avioliittoon kunniallisen kaup-
piaan kanssa. Vuotta myöhemmin hän sairastui hirvittävään ys-
kään ja kuumeeseen, ja kuoli pian sen jälkeen. Hän oli kolmen-
kymmenenkahdeksan, vaikka jokainen hius hänen päässään oli-
kin jo harmaantunut.

En osaa nimetä ainoatakaan sukuni jäsentä, jonka elämä olisi ehtinyt viidennelle kymmenelle.

En uskonut saavani koskaan kasvoihini ryppyjä tai muita korkean iän merkkejä. Jos hiukseni olisivat harmaantuneet, se olisi tapahtunut ennen aikojaan. Hyväksyin kohtaloni ja tyydyin siihen. En kuitenkaan aavistanut, että minut teloitettaisiin kaupungintorilla. Enkä sitäkään, että minua syytettäisiin noidaksi.

1

NYKYPÄIVÄ

JULIA

Minä uskon aaveisiin.

Enkä ole suinkaan ainoa. Lukemani tutkimuksen mukaan 41 prosenttia ihmisistä uskoo yliluonnollisiin ilmiöihin. Emme ehkä ole enemmistö, mutta olemme hyvin suuri vähemmistö.

Silti – enkä tarkoita tätä pahalla niitä 41:tä prosenttia kohtaan, jotka uskovat aaveisiin – en ole tyyppillinen ”uskovainen”. Olen aina ollut äärimmäisen looginen ihminen; minähän olen *matematiikan-opettaja*, hyvänen aika. Jo lapsena sanoin kavereilleni, että tarina paksusta punatakkisesta miehestä laskeutumassa savupiipusta lahjasäkki olallaan oli silkkaa potaskaa. *Vanhemmat antavat lahjat, uskokaa pois*.

Ja ellen olisi nähnyt kauan sitten täällä jotain outoa, minäkin kuuluisin siihen 59 prosenttiin, joiden mielestä kummitusjutut ovat pelkkää pötypuhetta.

Ja sama outo kokemus – josta en *ikinä* kerro kenellekään – selittää ainakin osittain sen, miksi olen istunut nyt kaksikymmentä minuuttia autossa isoäitini talon edessä Woodhavenin pikkukaupungissa Massachusettsin pohjoisosassa. Eikä se oikeastaan

ole pelkkä talo, vaan pikemminkin *kartano*. Ja sillä on nimikin: Pemberton.

Vannoin kauan sitten: *En enää ikinä vilkaisekaan Pembertoniin päin. En koskaan.*

Ja tässä sitä kuitenkin ollaan. Kaikkien näiden vuosien jälkeen olen muuttamassa tänne asumaan. Tai ainakin olisin, jos uskaltaisin nousta Fordistani.

Kartano rakennettiin näille maille vuonna 1660. Se on koko maan vanhimpia taloja, niin suuri, ettei isoäiti ehtinyt nuorempanakaan siivota sitä kokonaan ennen kuin talon kauimmaisiin nurkkiin alkoi jo ilmestyä uusia hämähäkinseittejä.

Isäni – isoäidin poika – toi meidät tänne aina kahdesti vuodessa. Aluksi rakastin tätä paikkaa, mutta sitten jokin muuttui. Teini-ikäisenä aloin mököttää auton takapenkillä matkalla tänne ja harkitsin karkaamista jokaisissa liikennevaloissa.

Nyt yritän kerätä rohkeutta koputtaakseni oveen. Rattia puristavat käteni vapisevat. Nolottaako minua, että pelkään isoäidin narisevaa talovanhusta vielä 27-vuotiaanakin? Vähän. Mutta ennen pitkää minun on noustava tästä hemmetin autosta.

Kuskin penkiltä näen talon koko pituudeltaan: kaksi kerrosta ja ullakko. Erotan juuri ja juuri yhden ullakon ikkunoista, jossa vilahtaa äkkiä jotain riikinkukonsinistä.

No, ainakin joku on kotona.

Hengitän syvään ja suoristan selän. Hetken päästä nousen Fordista ja nappaan kaksi matkakassiani tavaratilasta. Osan tavaroistani vein säilytykseen menetettyäni asuntoni Manhattanilla, mutta suurimman osan heitin pois. Minulla oli tapana kerätä tavaraa Craigslistin ”hakekaa pois” -osastolta ja joskus jopa kadun varresta, eikä yksikään tavaroista ollut säästämisen arvoinen.

Vedän perässäni pyörillä kulkevaa matkalaukkua ja kannan olallani urheilukassia kävellessäni etupihan polkua kohti ulko-

ovea. Ruoho mukulakivien ympärillä on alkanut rehottaa ja levittäytyy jo kulkuväylällekin. Muistutan itseäni siitä, että minun on leikattava nurmikko. Painan mieleeni kaikki kotiaskareet, jotka minun on tehtävä ansaitakseni ylläpitoni. Mummin sisar Ethel asuu nykyään täällä, mutta sekä hän että mummi ovat jo kahdeksankymppisiä, ja oletan heidän arvostavan apuani.

Ajatus piristää minua. Olen aina kantanut syyllisyyttä siitä, etten ole viettänyt enemmän aikaa isoäitini kanssa... no, sen taudin jälkeen. Olen kyllä soitellut hänelle, mutta sen jälkeen en ole juuri käynyt Pembertonissa itsekseni. Mummin kunto on huonontunut, eikä hän elä enää kauan. Hän tarvitsee minua, ja tämä on tilaisuuteni olla hyödyksi. Ja satun olemaan tällä hetkellä kodditon, joten järjestely sopii minulle oikein hyvin.

Talon ulko-ovi on järkyttävän suuri, kuin koko rakennus olisi suunniteltu jättiläiselle. Se tuntuu oudolta, sillä 1600-luvun ihmiset olivat keskimäärin paljon lyhyempiä kuin nykyisin. Ovi on tehty vankasta kastanjapuusta, mutta sen merkillisin yksityiskohta on kolkutin, joka on ollut paikoillaan siitä asti, kun Pemberton rakennettiin. Se on mustasta metallista valettu karhunpää, jonka kita on ammoltaan ja täynnä teräviä hampaita.

Lapsena pelkäsin kolkutinta kuollakseni. Olin varma, että karhu loikkaisi ovesta ja hotkaisisi minut kitaansa yhtenä suupalana.

Ennen kuin ehdin tarttua kolkuttimeen, ovi alkaa yhtäkkiä liikkua itsestään. Kiljaisen, mutta se on naurettavaa ylireagointia. On typerää pelästyä sitä, että joku avaa oven sisältäpäin. Oven avannut mies näyttää vähintään yhtä säikähtäneeltä kuin minäkin ja perääntyy eteiseen rintaansa pidellen.

Kuluu sekunnin murto-osa ennen kuin tunnistan Mick Wheelerin, isoäitini taloudenhoitajan ja puutarhurin. Hän on ollut mummin palveluksessa niin kauan kuin jaksan muistaa. Ja se tarkoittaa, että hän on nyt hyvin, *hyvin* vanha. Ja jopa hontelompi ja

hauraampi kuin muistinkaan. Kiljahdukseni on saattanut aiheuttaa hänelle sydänkohtauksen.

”Mick!” huudan. ”Olen pahoillani!”

Mick hieroo rintakehäänsä sydämen puolelta. Kun kävin täällä pikkutyttönä, hänellä oli tuuhea punainen tukka, mutta nyt hänen päällellään on valkoisia hapsuja, jotka näyttävät voikukan haituvilta.

”Se oli ihan omaa syytäni”, Mick puuskuttaa. ”Näin sinut ikkunasta ja ajattelin tulla vastaan. Voinko auttaa kantamaan laukukujasi?”

Auttaa kantamaan laukkujani? Mick haukkoo henkeään eikä näytä siltä, että voisi kantaa kenenkään laukkuja. Laukkuni voisivat pikemminkin kantaa *häntä*.

”Ehkä meidän pitäisi istua alas?” ehdotan.

”Niin”, hän onnistuu sanomaan. ”Itse... asiassa... se... olisi mukavaa.”

Seuraan Mickiä sisään taloon ja haistan tunkkaisen tuoksun, jota en muista lapsuudestani. Aivan kuin talo olisi ollut jo pitkään autiona ja minä olisin ensimmäinen ihminen, joka on vuosikymmeniin uskaltanut astua sisään. Kuten pelkäsinkin, koko paikka on kipeästi suursiivouksen tarpeessa.

Olohuoneessa autan Mickin kukkakuvioiselle sohvalle, joka seisoo neljällä tukevalla puujalalla. Hän näyttää hyvin kalpealta, mutta kun pääsemme istumaan, hänen hengityksensä näyttää hieman tasaantuvan. Kun kävin täällä lapsena, Mick oli suunnilleen isäni pituinen, mutta nyt hän näyttää kymmenen senttiä lyhyemmältä ja parikymmentä kiloa laihemmalta. Ei ihme, että nurmikko rehottaa.

”Voinko tuoda sinulle vähän vettä?” tarjoudun.

”Kyllä, kiitos.”

Kiiruhdan keittiöön ja huomaa, että tiskiallas on täynnä liikaisia astioita. Avaan kaapit ja löydän rivin juomalaseja, joista

yksikään ei ole täysin puhdas. Huuhdon nopeasti yhden ja täytän sen vedellä. Kun tuon lasin Mickille, hän hymyilee minulle urheasti, mikä syventää hänen kasvojensa ryppyjä. *Tämän* miehenkö pitäisi huolehtia isoäitini talosta? Voin vain toivoa, että edes isotäti Ethel olisi hieman paremmassa kunnossa.

Kun istun odottamassa Mickin toipumista, huomioni kiinnittyy olohuoneessa nököttävän kaappikellon tikitykseen. Se on melkein yhtä vanha kuin oven kolkutin – kaukaisilta esivanhemmilltani periytynyt antiikkiesine. Olin jo melkein unohtanut, miten hypnoottiselta sen ääni kuulostaa.

Tik, tik, tik, tik...

Pudistan päätäni ja keskityn taas Mickiin ja hänen mahdolliseen sydänkohtaukseensa. ”Pitäisikö minun soittaa hätänumeroon?”

”Älä höpsi”, Mick sanoo ja pyyhkii hikeä otsaltaan. ”Tämä jottuu vain ruoansulatuksesta.”

Otan puhelimen taskustani, mutta huomaan harmikseni, ettei täällä ole lainkaan kenttää. Nyt kun ajattelen asiaa, muistan, että kuuluvuus on ollut täällä aina surkea. Kun valitin siitä teini-ikäisenä, äiti huomautti aina, että talossa oli ”ihan toimiva lankapuhelin”. Sitten hän osoitti olohuoneen valintalevypuhelinta, ja minä vain tuijotin sitä ihmetellen entisaikojen ihmisten primitiivisyyttä. Olohuoneessa on yhä lankapuhelin, ja vaikka esihistoriallinen, käännettävä valintalevypuhelin on korvattu nappulaversiolla, se on vanha malli, jossa luuri on johdolla kiinni puhelimessa.

”Olen kunnossa, Julia.” Tällä kertaa Mickin ääni kuulostaa voimakkaammalta. ”Minä vain vähän säikähdin. Mutta on hyvä, että pidät minut varpaillani!”

Hänen kasvoilleen on palannut vähän väriä. Luojan kiitos, en ilmeisesti sittenkään onnistunut tappamaan Mickiä.

”Isoäitisi odottaa innolla tapaamistasi”, hän jatkaa. ”Hän on puhunut siitä päiväkausia.”

Hetkeä myöhemmin mummi laahustaa huoneeseen paljain jaloin yllään vaaleanpunainen, nilkkoihin ulottuva vaate, josta on vaikea sanoa, onko se yöpaita vai mekko. Hänen hiuksensa ovat hopeanharmaat ja valuvat pitkinä ja sekaisina aaltolina hänen selkäänsä. Jos isoäitini palaa joskus Pembertoniin aaveena, hän voi näyttää täsmälleen tältä: hänen ei tarvitse muuttaa mitään.

Mummin katse kiinnittyy minuun. Nousen seisomaan odottaen, että hän levittäisi kätensä syleilyyn, mutta sen sijaan hymy hiipuu hänen huuliltaan. Hän heiluu puolelta toiselle ja näyttää hetken kauhistuneelta.

”Ethel”, hän vaikertaa, ”mitä *sinä* täällä teet?”

Luuleeko hän, että olen hänen *sisarensa*? Se ei ole hyvä merkki. Olen ollut täällä alle viisi minuuttia, ja olen jo melkein onnistunut tappamaan puutarhurin ja minut on sekoitettu 80-vuotiaaseen naiseen.

”Letty.” Mick pudistaa päätään huvittuneena. Onneksi edes *joku* täällä pitää tätä huvittavana. ”Hän on *Julia*, lapsenlapsesi.”

”Ai.” Mummi puristaa rintaansa epäuskoisena. ”Niin tietysti. Olen pahoillani, Julia. Hetken näytit vain erehdyttävästi Etheliltä.” Hänen on täytynyt huomata kauhistunut ilmeeni, koska hän lisää nopeasti: ”Nuorelta Etheliltä, tietenkin.”

Se on nyt päätetty. Aion todellakin ostaa kalliin ja ikääntymistä ehkäisevän kasvovoiteen heti, kun tililläni on rahaa.

Eli todennäköisesti en koskaan, sillä olen virallisesti puilla paljailla. Muutan mummin luo siksi, että minut irtisanottiin hiljattain työstäni hyväntekeväisyysjärjestössä. Järjestön oli tarkoitus tarjota tukiopetusta kantakaupungin lapsille, mikä oli todella jaloa, kunnes menetimme rahoituksen huhtikuussa ja toiminta jouduttiin lopettamaan. Päädyin opettamaan puolta oppilaistamme ilmaiseksi, mikä vaikutti hienolta ratkaisulta, kunnes katsoin eräänä päivänä tiliotetta ja tajusin, että säästöni olivat

lopussa. Joten kun isäni kertoi, että mummin muisti alkoi pettää ja että hän oli huolissaan äidistään, suostuin epäröimättä tulemaan avuksi.

Koska olemme nyt selvittäneet, etten ole mummin sisar, hän kietoo hauraat käsivartensa ympärilleni. Mummi täytti tänä vuonna kahdeksankymmentäviisi, ja hän myös näyttää siltä. Kun haalamme, tunnen kaikki hänen selkänikamansa ja kylkiluunsa mekon läpi. Vaikka Ethel väittää, että mummi voi hyvin, vanhempaini eivät ole vakuuttuneita siitä, enkä ole minäkään. On ikävää olla rahaton, mutta olen kiitollinen mahdollisuudesta viettää aikaa isoäidin kanssa ennen kuin on liian myöhäistä.

”Toitko vain nuo?” Mummi katsoo kahta laukkuani, joista kumpikaan ei ole järin suuri. ”Barbara sanoi, että olisit täällä muutamana kuukauden.”

Yritän hymyillä. ”Matkustan kevyesti.”

”Oletko yhä sen mukavan pojan kanssa, joka kävi täällä viime jouluna?” mummi kysyy. ”Mainitsit, että aioitte muuttaa yhteen, eikö niin?”

Irvistän. Pitikö hänen muistaa kaikista mahdollisista asioista juuri tuo? Kummitustaloon muuttamista enemmän kammoan vain sitä, että joudun puhumaan mummin rakkauselämästäni. Tai pikemminkin sen puutteesta. Kyseinen suhde päättyi yhdeksän kuukautta sitten, kun poikaystäväni sanoi, ettei meillä ollut tarpeeksi ”kemialla” suhteen jatkamiseen, ja sen jälkeen minulla on ollut vain muutamia surkeita kertaluontoisia treffejä.

”Mikä hänen nimensä olikaan?” mummi kysyy. ”Wyatt? Watley? Westmore?”

”John, itse asiassa.”

”Ai.” Mummi raapii päätänsä. ”Mistä minä sen Westmoren sain päähäni?”

En osaa edes kuvitella.

”No, mitä Johnille kuuluu?” mummi kysyy. ”Onko lapsenlapsia tiedossa?”

”Öh, ei. Siitä... ei tullut mitään.”

”Voi ei!” Mummi näyttää murheen murtamalta. ”Todella ikävä kuulla.”

”Niin...”

”Haluaisitko, että tapan hänet?”

Tuijotan mummia epäuskoisena. Kuulinkohan oikein? ”Mitä?”

”Voisin tappaa hänet, jos haluaisit”, hän selventää. ”Olen jo kahdeksankymmentäviisi! Mitä minulle muka tehtäisiin, jos joutuisin kiinni? Heittäisivätkö he minut vankilaan loppuelämäkseni, vai?”

”Öh”, sanon. ”Ei. Häntä ei tarvitse tappaa, mutta... kiitos.”

”Hyvä on, jos olet varma.” Mummi näyttää pettyneeltä. ”Mickey, veisitkö Julian huoneeseensa?”

Mick hieroo yhä rintaansa, mutta kävelee matkatavaroitteni luo ja tarttuu urheilukassiini. Se ei ole erityisen painava, mutta kuitenkin sen verran raskas, että se vääntää Mickin selän vinoon. Vedän henkeä ja yritän ottaa kassin häneltä.

”Mick, älä viitsi”, sanon. ”Minä voin kantaa sen.”

”Ei missään nimessä.” Hän hätistää minut tieheni. ”Tämä on höyhenenkevyt.”

On selvää, ettei Mick aio antaa minun kantaa laukkuani, joten annan olla. Hän yrittää astua eteenpäin, mutta laukun paino keikauttaa hänet taas vinoon. Sitten hän kuitenkin onnistuu löytämään tasapainon ja horjuu epävarmasti kohti portaikkoja. Seuraan Mickiä valmiina ottamaan hänestä kiinni tarpeen vaatiessa. Mummi puristaa takanani kaidetta rystyset valkoisina ja nousee portaita askelma kerrallaan. Rintaani puristaa kuvitellessani tilanteen, jossa me kaikki kolme kierimme portaat alas käsien, jalkojen ja valkoisten hiusten sekamelskana.

Ihmeen kaupalla pääsemme kuitenkin ylös ehjin nahoin. Mick astuu käytävälle, mutta ennen kuin seuraan häntä, vilkaisen oikealla puolellani näkyviä portaita, jotka johtavat luultavasti ulkolle. Ne eivät kuitenkaan muistuta tavallisia portaita. Askelmat eivät ole tasaisia, vaan niiden korkeus vaihtelee niin, että noustes-
sa jalat osuvat hieman eri korkeudelle.

Pikkutyttönä kysyin oudoista portaista mummilta. Muistan, miten ovelasti hän hymyili kysymykselleni.

Ne ovat noitien portaat, Julia. Niitä rakennettiin Massachusettsin taloihin 1600-luvulla. Niiden oli tarkoitus pitää noidat loitolla, sillä noidat eivät pysty kulkemaan tuollaisissa portaissa.

Portaat olivat osa Pembertonin liittyvää tarustoa, kuten kaikki piilokomerot, salakäytävät ja luukut, joita kartanossa on pilvin pimein. Mutta etenkin noissa vinoissa portaissa oli jotain, mikä sai niskakarvani aina nousemaan pystyyn. Ennen kuin ehdin pohtia asiaa tarkemmin, Mick on kääntynyt ja johdattanut minut käytävän päässä olevan huoneen eteen. Ovi on visusti kiinni ja kieltäytyy avautumasta, vaikka kierrän nuppia edestakaisin.

”Se on jumissa”, Mick sanoo. ”Sinun pitää työntää sitä kun-
nolla.”

Teen työtä käskettyä, jolloin ovi ponnahtaa auki inhottavas-
ti narahtaen. En ole koskaan aiemmin yöpynyt tässä huoneessa. Se näyttää paljon isommalta kuin pienet kamarit, joissa yövyin lapsena. Tämä huone näyttää sen sijaan olleen joskus yksi pää-
makuuhuoneista. Sänky on pedattu siististi ruusukuvioisella päivä-
peitteellä, ja huone on selvästi siivottu hiljattain. Silti huoneessa lei-
juu sama tunkkainen haju, joka ilmeisesti täyttää koko talon.

”Kiitos”, sanon. ”Tämä on ihana.”

”Olemme todella iloisia, että olet täällä, Barbara”, mummi sanoo.

Nyt hän kutsuu minua äitini nimellä. Ehkä se on *vähän* pa-
rempi.

Huoneen nurkassa on antiikkinen kampauspöytä, jonka päihinäpuiseen runkoon on kaiverrettu koristeellisia kuvioita. Peili on puhdistettu niin huolellisesti, että näen siinä kirkkaan kuvajaiseni: soikeat kasvot ja silmät, jotka näyttävät väsyneiltä kuin olisin matkustanut viikkoja enkä vain muutamaa tuntia. Sotkui-
nen poninhäntäni on tummanvaalea – melkein ruskea, mutta ei aivan. Vasemman ohimoni kohdalla on pieni valkoinen suortuva, joka on ollut hiuksissani yhdeksänvuotiaasta asti.

Pakotan katseeni irti peilikuvastani ja katson kampauspöytää. Se on selvästi jynssätty hiljattain, ja Ethel on asetellut sen päälle puoli tusinaa kauniita korallinsinisiä ja erikokoisia kampoja. Ojennan käteni ottaakseni yhden niistä.

Ennen kuin ehdin tehdä sen, mummin luiseva käsi syöksähtää salamannopeasti eteenpäin ja puristuu ranteeni ympärille. ”*Älä siirrä niitä!*”

Käteni jäähmettyy mummin rautaisessa otteessa vain muutama sentin päähän suurimmasta kammasta. ”Miksi en?”

”Hän ei pidä siitä, että kampoja siirrellään.”

Oletan hänen puhuvan Ethelistä, vaikka en ole varma, miksi tämä välittäisi siitä, että siirtelen pöydälle aseteltuja kampoja. Eikö hiustenhoitovälineitä ole tarkoituskin *käyttää*? On omituista, että mummi hermostuu näin vähäpätöisestä asiasta. Se saa minut huolestumaan entistä enemmän hänen voinnistaan. Mitä hänen päänsään mahtaa liikkuu? Ennen kuin ehdin väittää vastaan, kuulen etäältä kiinni paiskautuvan oven äänen. Mummi päästää irti ranteestani. Säpsähdän hieman, mutta tällä kertaa onnistun pysymään hiljaa.

”Se on varmaan Ethel”, Mick sanoo. ”Hän lähti torille ostamaan ruokatarvikkeita siksi aikaa, kun olet täällä, Julia.”

Nyökkään, kunnes tajuan jotain. Ethel ei ollut kotona, kun istuin ulkona autossa ja arastelin oveen koputtamista. Mick oli

tietenkin talossa, koska hän avasi minulle oven. Ja mummi haa-
huili yläkerrassa pinkissä yöpaidassaan.

”Onko täällä muita?” kysyn. ”Meidän kolmen lisäksi?”

Mummi nauraa kysymykselleni. ”Keitä muita täällä olisi?”

Se on hyvä kysymys. Ei vaikuta siltä, että kukaan muu olisi
Pembertonissa paikalla juuri nyt. Vain minä, isoäiti ja Mick.

Suljen silmäni muistelllessani outoa riikinkukonsinistä vilah-
dusta ullakon ikkunassa, ja kylmä väristys kulkee selkäpiissäni.

CAROLINE

Ole hyveellinen vaimo, Caroline.

Ne olivat viimeiset sanat, jotka taattoni lausui minulle sinä päivänä, jolloin Archibald Eldridge otti minut vaimokseen.

Taattoni kuoli kaksi vuotta sitten kauheaan sairauteen, ja tuskin kuluu päivääkään, etten muistelisi hänen viisaita sanojaan. Kolmen vuoden ajan olen yrittänyt palvella Archieta parhaani mukaan. Valmistan hänen ateriansa kivisellä liedellä, jolla keitän vettä. Pidän hänen vaatteensa puhtaina ja parsin viipymättä niihin syntyvät reiät. Olen huolehtinut myös Pembertonin tiluksista, joihin kuuluu paljon maata ja kaksikerroksinen puutalo, jonka Archien taatto rakennutti monta vuotta sitten. Talo on vankkarakenteinen, tammilankuilla päällystetty, ja sen keskellä kohoaa tiilinen savupiippu.

Lienee sanomattakin selvää, että makean aviomieheni kanssa aina hänen halutessaan. Onneksi Archie on aina kohdellut minua lempeästi. Hän on kiltti mies ja hyvä elättäjä. Vaikka hän onkin minua viisitoista vuotta vanhempi, hän on yhä Woodhavenin uljaimpia miehiä. Hän osti minulle syntymäpäivälahjaksi sarjan

kampoja, jotka ovat niin kauniita, että niiden näkeminen sai kyyneleet valumaan silmistäni.

Tunnen syyllisyyttä joka päivä, sillä minusta tuntuu, että olen tuottanut hänelle pettymyksen.

Archie astuu saliin sarkakankaisessa puvussaan ja silottaa hiuksiaan. Ne ovat vaaleanruskeat, mutta kesäisin, kun hän viettää paljon aikaa ulkona, ne muuttuvat kullanhohtoiksi. Archie on kauppias, minkä ansiosta elämme mukavasti. Meillä on tarpeeksi rahaa hienoihin vaatteisiin ja mihin tahansa, mitä haluamme torilta ostaa. Meillä on varaa myös palvelijaan, joka asuu samassa talossa kanssamme, vaikka vierastankin yhä koko ajatusta. Tai ehkä pitäisi sanoa, että vierastan häntä.

Aviomieheni saapumista odotellessani olen kattanut pöytään kaksi puista lautasta. Ruoaksi on papupuurola ja keitettyjä munia. Archie hymyilee minulle lähestyessään pöytää. Hän on aamuisin aina hyvällä tuulella.

”Tuoksuu herkulliselta, Caroline”, hän sanoo.

Archie kumartuu suudellakseen poskeani ennen kuin istuu pöydän ääreen. Sen jälkeen asetun omalle paikalleni pöydän toiseen päähän ja levitän lautasliinan syliini. Minulla on ylläni lempimekkoni, joka on tehty syvänsinisestä kankaasta, enkä halua sotkea sitä.

Ennen kuin murramme leipää, Archie lausuu rukouksen. Hän painaa päänsä, ja minä teen samoin. Istumme hiljaa kaappikellon tikitystä kuunnellen.

Meillä on paljon aihetta kiitollisuuteen – suloinen koti, hienot hevoset ja moitteeton terveys. Mutta kun Archie lausuu rukouksensa, tiedän hänen toivovan erityisesti yhtä asiaa. Näen sen hänen ilmeestään, kun hän kohottaa katseensa ja alkaa syödä hitaasti aatoksiinsa vaipuneena.

”Viime yönä”, Archie sanoo, ”näin unessani näyn.”

”Niinkö?”

Archien siniset silmät välähtävät saman sävyisinä kuin valtameri, jonka äärellä hän viettää niin suuren osan ajastaan. ”Näin unta, että meille syntyi lapsi. Hieno poika, roteva ja terve.”

Archie ei enää syö aamiaistaan, vaikka hänen pitäisi olla pian satamassa. Hän katsoo minua kuin vartoi minun vahvistavan näkynsä merkityksen. Vain yksi vastaus saisi hänet onnelliseksi, ja minä haluaisin kovasti suoda sen hänelle. Sanat purkautuvat suustani ennen kuin ehdin vaientaa itseni. ”Se on totta!”

Mieheni jähmettyy kuin patsas. ”Caroline?” Hän hengittää syvään. ”Oletko sinä...”

”Kyllä, olen vihdoinkin raskaana.” Hymyilen vaisusti. ”Rukouksiimme on vastattu, ja pian saamme pojan.”

Hänen kasvonsa kirkastuvat. ”Tiesin sen! Voi, Caroline, olet tehnyt minut suunnattoman onnelliseksi.”

Mieheni ahmii kiireesti murkinansa loppuun, kunnes lautaselle ei jää enää muruakaan. Hän suutelee minua vielä kerran ennen lähtöä ja tarttuu käteeni kuin ei tohtisi päästää irti.

”Onko tänään toripäivä, vaimoni?” hän kysyy.

”On.”

Archie kurtistaa kulmiaan. ”Onko sinun varmasti mentävä? Voisitahan varmasti lähettää Mollyn puolestasi.”

”Älä huoli”, sanon. ”Käyn torilla joka viikko.”

Archie vilkaisee levottomana vatsanseutuani. ”Pelkään, että joudut onnettomuuteen. Kuulin, että toissa yönä löydettiin taas eräs nuori neiti...”

Hänen sanansa nostavat kylmät väreet selkäpiihini, sillä onhan talossa vetoisaa. Woodhavenista on löydetty viime vuoden aikana neljä kuoliaaksi kuristettua nuorta naista. Vain harvat perheet sallivat tyttäriensä poistua kotoa pimeään aikaan, koska kaikki kavahtavat kaupunkiamme vaanivaa raakimusta. Woodhaven on pieni

uudiskaupunki ilman oikeaa järjestyksenpitoa. Kaupungissa on vain sheriffi, joka äskettäin nimitti vävynsä apulaisekseen. Kaupungin miehet kiertävät vapaaehtoisina yövartioissa. Ymmärrän, että se on välttämätöntä, mutta yöt ovat minulle tuskallisia ilman Archieta vieressäni.

Valitettavasti sheriffi apulaisineen ei ole vielääkään löytänyt näihin kammottaviin rikoksiin syylistynyttä miestä. Ketään ei edes epäillä.

Mutta tappajalla on lempinimi:

Viikatemies.

Olen kuullut lasten kuiskivan nimeä torilla. Se lausutaan yleensä nauraen, mutta äänessä on aina pelkoa. *Menkää kotiin ennen pimeää, tai Viikatemies vie teidät!*

”En viivy auringonlaskuun”, lupaan.

”Ei ole kirkossa kuulutettu”, Archie sanoo, ”että se Viikatemies tappaisi vain pimeällä.”

Haluaisin moittia häntä turhasta huolesta, mutta valehtelisin jos väittäisin, etten pelkäisi itsekin. Se mies on kuristanut neljä neitoa hengiltä. ”Kuljen varoen.”

”Tiedät, missä säilytän muskettiani.”

”Tiedän.”

Archie nyökkää hyväksyvästi. Hän tulee myöhään kotiin, mutta tietää, ettei voi estää minua poistumasta Pembertonista ollessaan töissä. Asumme kaukana kaupungintorilta, niin kaukana, että minun on mentävä sinne ratsain. Ainoat naapurimmekin asuvat kävelymatkan päässä, ja siksi tunnemme olevamme eristyksissä muusta Woodhavenista. Tavallisesti yksityisyys miellyttää minua.

Mutta kavahdan myös sitä, ettei kukaan kuulisi huutojani, jos joku tunkeutuisi tänne, kun Archie on poissa.

”Rakastan sinua, Caroline”, Archie sanoo hiljaa.

”Ja minä rakastan sinua”, vastaan.

Minulle oli suuri kunnia, että kättäni pyysi varakas ja arvostettu kauppias, joka oli menettänyt jo yhden vaimon kuumetautiin. Vaikka arvostankin mukavaa elämääni rikkaan kauppiaan vaimona, arvostan aviomiehessäni eniten hänen uskollisuuttaan ja hellyyttään.

Kyllä, annan vielä Archielle pojan, josta hän unelmoi.

Minun täytyy.

Mieheni nousee ratsaille ja lähtee matkaan kohti satamaa. Minä jään kotiin, ja haluaisin jälleen rukoilla häntä jäämään. En suinkaan usko, että Viikatemies vaanii metsässä ja vartoo päästä kimppuuni, mutta erityisesti tänään minusta tuntuu, että jokin on vinossa. En tiedä, mistä se johtuu.

Kotonani on kuitenkin turvallista. En osaa tarkalleen selittää miksi, mutta Pembertonissa minulla on aina ollut hyvin levollinen olo. Se liittyy tähän paikkaan, tunteeseen siitä, että kartanomme on kuin linnake, joka suojelee meitä pahantekijöiltä. Ehkä se johtuu ovemme rautaisesta kolkuttimesta. Se on taottu aikoinaan Englannissa julman, uhrinsa kimppuun hyökkäävän karhun muotoon. Se on suojelijani. Kerroin siitä kerran Archielle, joka vain nyökkäsi ystävällisesti. Hän on elänyt Pembertonissa koko ikänsä, eikä ymmärrä aatoksiani.

Mutta juuri kun olen sulkemassa ovea, kuulen rapinaa talon viereisestä orapensaikosta.

Rintaani ahdistaa äkisti kuin sisälläni lepattaisi kymmeniä perhosia. Archie on jo kadonnut ratsunsa selässä kauas kuulomatkan ulkopuolelle. Joku vaanii metsässä ja tarkkailee minua. Voiko se olla Viikatemies?

Olen sulkemassa kartanon ovea lukitakseni itseni linnoitukseen. Mutta ennen kuin ehdin tehdä sen, pensaikosta ilmestyy pieni, musta kissa.

”Gideon!”

Painan käden rinnalleni ja yritän rauhoittaa jyskyttävää sydäntäni. ”Gideon! Onko sinulla nälkä?”

Gideon ei ole meidän kissamme. Epäilen, että sillä on jokin toinen nimi, mutta en tiedä sitä. Minun pitää silti kutsua sitä joksikin. Se käy ovellamme kerran tai pari päivässä etsimässä ruokaa. Se on viisas kissa, ja annan sille aina muutaman suupalan, joskus enemmänkin. Minulla on pehmeä sydän, kuten Archie sanoo usein.

Kuten aina, Gideon tassuttelee luokseni ja kohottaa keltaiset silmänsä. Se odottaa saavansa maittavan aterian. Astun syrjään ja päästän sen taloon. Samassa kuulen pensaikosta uuden kahahuksen.

Aivan kuin siellä olisi *muitakin*.

Suljen oven nopeasti ja työnän salvan paikoilleen. Sitten käännyin taas Gideonin puoleen. Kissa katsoo minua anovasti.

Mutta ennen kuin ehdin johdattaa sen keittiöön, tuttu kimeä ääni keskeyttää ajatukseni.

”Herra Archie ei varmasti katso hyvällä, että päästätte tuon kissanhyväkkään sisälle.”

Se on palvelijattaremmen Molly Howe. Hän seisoo takanani pukeutuneena vaatimattomaan villamekkoon. En tiedä, kuinka kauan Molly on seissyt ovenpielessä tarkkailemassa minua. Hänelä on taipumus ilmestyä paikalle aina, kun vähiten sitä odotan tai haluan. Ehkä aamuinen ikävä tuntemukseni johtuikin Mollysta.

”Mieheni tuskin haluaisi nähdä Luojan luoman olennon kärsivän nälkää”, vastaan.

Mollyn vihreät silmät välähtävät. ”Kissat ovat Paholaisen luomuksia.”

”Tuo on silkkaa hölynpölyä, Molly.”

Hän ei sano enempää, vaan seuraa minua keittiöön, kun lähdän etsimään kuivalihaa Gideonille. Alkaessaan käydä täällä kissa oli niin laiha, että sen kylkiluut töröttivät turkin alta, mutta se on jo alkanut hieman pyöristyä. Se hotkii lihan tähteet hetkessä ja katsoo minua toiveikkaasti odottaen lisää. Annan sille uuden palan uhmaten Mollya. Minähän olen kuitenkin Pember-tonin emäntä, ei hän.

Molly ei mainitse kissaa enää sanallakaan. Hän ei rohkene tehdä sitä. Mutta kun hän avaa suunsa, hän sanoo jotain paljon pahempaa.

”Petätte miestänne, rouva Caroline.”

Vatsaani kouraisee. Harkitsen teeskenteleväni, etten kuullut häntä, mutta tunnen Mollyn ja tiedän, ettei häntä sivuuteta noin vain.

”Kuinka niin?” kysyn hiljaa.

Mollyn huulet kaartuvat hymyyn, joka nostattaa kylmiä väreitä niskaani. Hän on minua kolme vuotta nuorempi – täsmälleen

samanikäinen kuin minä olin mennessäni Archien kanssa naimisiin. Hänen silmissään on kuitenkin jotain vanhaa. Jos uskoisin sellaisiin asioihin, sanoisin, että hän on jonkin ilkeän ikälopun akan riivaama. Pahuus kuultaa hänen vinoilta huuliltaan ja aavemaisen kalpealta iholtaan. Ja kun hän katsoo silmiini, minusta tuntuu kuin hän näkisi suoraan sieluuni.

”Minä näin sen”, Molly sanoo melkein voitonriemuisena. ”Näin verempunaiset tahrat lakanoissanne, vaikka yrititte peitellä niitä.”

Gideon hankaa kylkeään jalkaani vasten, kun seison sanattomana palvelijattareni edessä. Turha sitä on kiistääkään.

”Teidän pitäisi kertoa miehellenne totuus.” Molly katsoo minua vakavana sanoessaan sen. ”Että olette hedelmätön.”

”En ole hedelmätön! Tuo on valhe.”

Molly hymyilee minulle vieokkaasti. ”Jos ette ole hedelmätön, miten voi olla mahdollista, että olette maannut miehenne kanssa jo kolme vuotta, eikä teillä ole vielääkään lasta?”

Miten voisin väittää vastaan? Lapsuudenystäväni Elizabeth meni naimisiin kaksi kuukautta minun jälkeeni, ja kun näin hänet viimeksi torilla, hänellä oli lapsi sylissään ja toinen pienokainen tepasteli hänen perässään. Minun pitäisi olla jo rasakaana. Minun olisi jo aikaa sitten pitänyt antaa Archielle poika tai tytär.

Mutta kuukaudesta toiseen lakanoissani on verta.

”Pyydän.” Vaikka minusta on inhottavaa anella Mollylta palveluksia, en kestä katsella Archien surua, kun hän saa tietää totuuden. ”Älä kerro Archielle, ettei hänen unensa ollut enne.”

”Hän saa aikanaan tietää totuuden”, Molly tuhahtaa.

”Kerron sen hänelle itse omalla tavallani.” Tartun hänen käsiinsä. Ne ovat karheat, rohtuneet ja jääkylmät. ”Rukoilen sinua, älä mainitse tästä Archielle sanallakaan.”